EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

PEP

Nr. 9

29 februari 1964
Voor abonnees 35 ct.
Losse nummers 45 ct.

HALLO, beste vrienden!

VOOR de voetballiefhebbers onder jullie staan twee dagen met rode letters in de nabije toekomst afgetekend: twee woensdagen, 4 maart en 11 maart. Op die dagen worden de twee wedstrijden gespeeld waarvan afhangt of PSV of misschien Zürich door mag ploeteren op de grillige weg van de Europa Cup. Op de foto hierbij zie je een spelmoment uit de wedstrijd tegen Spartak Plovdiv, die, dank zij het éne kostbare doelpuntje van Pierre Kerkhofs, met 1-0 werd gewonnen. Dat de Plovdivianen zich niet zonder meer gewonnen hebben gegeven, zie je op de foto, waar keeper Bals een hard ingeschoten bal nog net over de doellat weet te wippen. Méér over PSV en de Europa Cup vind je op de pag. 10 en 11. Midden in PEP staan weer drie beroepen, of liever gezegd: het verhaal van drie mensen die elk een beroep uitoefenen dat toch wel een beetje bijzonder is. Deze week zijn aan het woord: een journalist, een vrouwelijke dierenarts en een toneelspeler, die zijn roem voor een groot deel aan de televisie te danken heeft. Waarschijnlijk gaat ooit nog wel'ns de tijd komen dat deze man niet meer luistert als je zijn èchte naam roept, maar wèl opkijkt als je vraagt naar... Swiebertje!

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

WAT GEBEURT DAAR?

Kun je in deze tekening drie woorden ontdekken waarvan de eerste twee, samengevoegd, het derde vormen? Dat is niet eenvoudig! Het eerste woord slaat op de plaats waar de man staat, het tweede op wat hij doet en het derde op wat hij met zijn auto deed.

Is het nog raadselachtig? Dan maar diep denken tot je de drie woorden te pakken hebt. Schrijf die drie woorden op een briefkaart en stuur deze vóór 5 maart naar: Redactie PEP, Postbus 1444, Amsterdam. Vergeet je eigen naam en adres niet en schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde van de briefkaart: „Pep-prijsvraag nr. 9".

De oplossing van prijsvraag nr. 7: IJLST — LIJST — STIJL

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG NR. 2 ZIJN:

1e prijs: Riekje Vogelzang, Hanzelaan 146, Kampen; 2e prijs: Siebolde de Boer, Kogerweg B 185 b, Den Burg-Texel; 3e prijs: Christeljohn Thijssen, Maaspoort 6, Weert; 4e prijs: H. en S. Korporaal, Ritske Boelemastr. 3, Stiens. De winnaars van een troostprijs krijgen deze, zonder dat hun naam in Pep komt te staan, thuis gestuurd.

PRIJZEN

1e prijs: een horloge; 2e prijs: een fototoestel; 3e prijs: een tafeltennisspel; 4e prijs: een kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een boek.

BARTJE

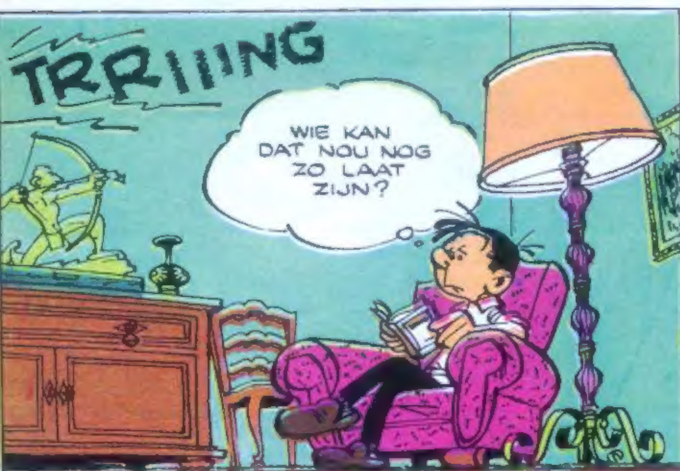

Ton en Tineke

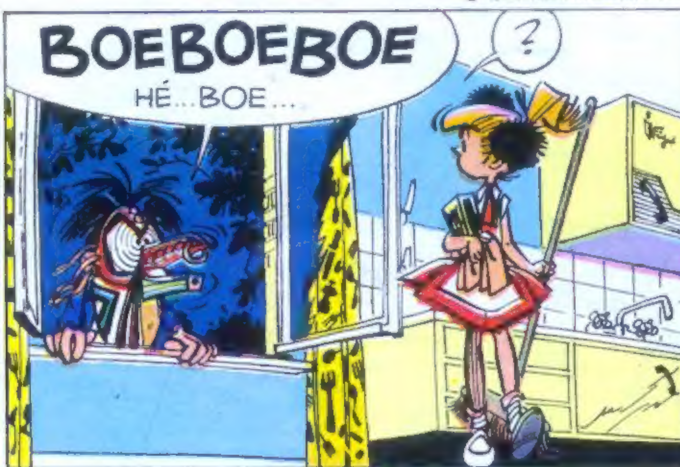
door Franquin

Pep in het land van BOEM-BOEM

Juist als onze vrienden voor het gerecht van de BOEM-BOEM moeten verschijnen is er een verkiezingscampagne gaande. Een adspirant opperhoofd keurt het bestuur van de huidige leider af ....

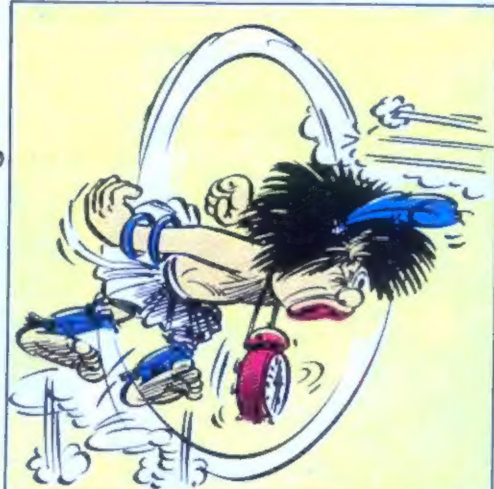

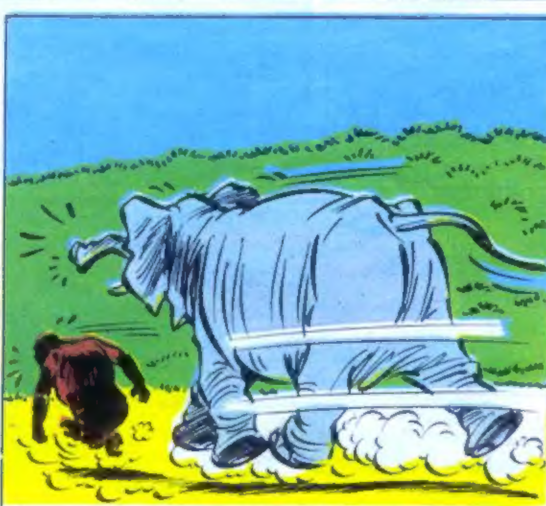

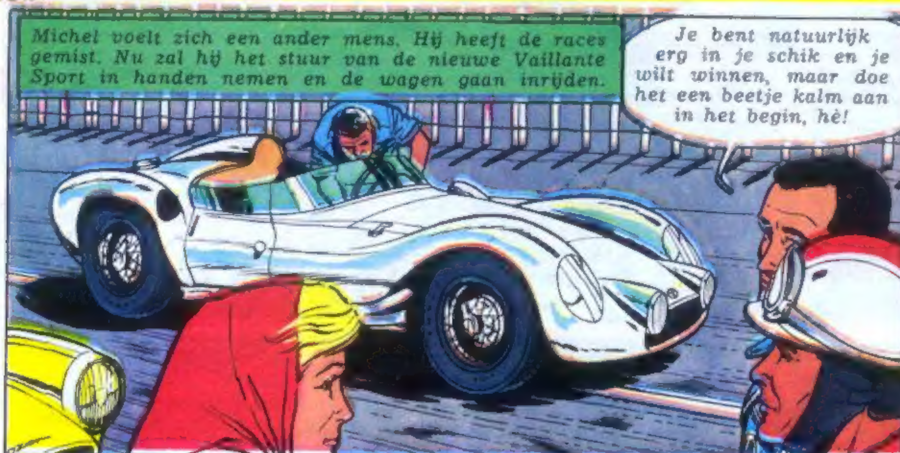

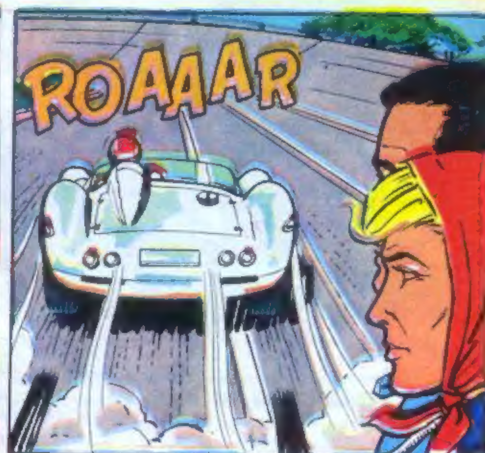

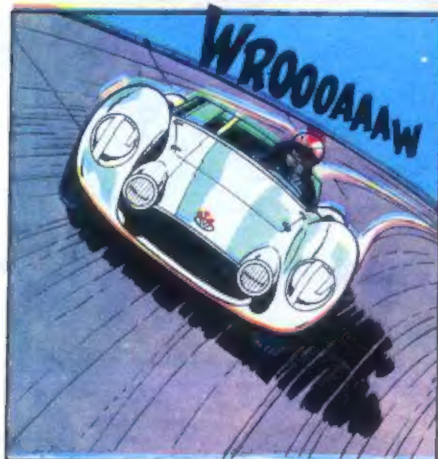

WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT CIRCUIT

Maar twee dagen later is er geen sprake meer van de 24 uren van Le Mans. Russen, Amerikanen en Europeanen zitten bij elkaar en zijn het eens over de volgende races:

1. — Sport: 12 uren van Sebring. — Verenigde Staten.
2. — Grand Tourisme: in Spanje.
3. — Formule I: Op een Pools circuit.

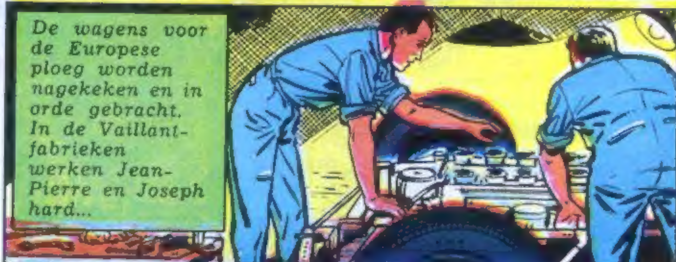
De data van de races worden vastgesteld. De organisatoren zullen elkaar terugzien op het circuit van Sebring.

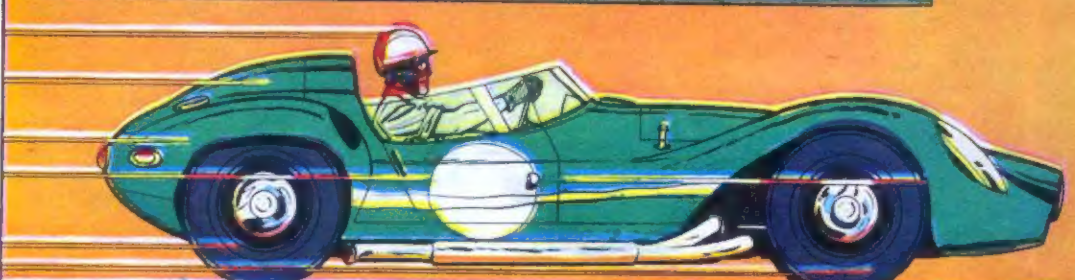
* * *

24 uur daarna komen de Europeanen weer bijeen om hun racers aan te wijzen. M neer Vaillant wordt hun leider, Jean-Pierre de technicus. Het lot van de Europese ploeg ligt in veilige handen.

Acht dagen voor het vertrek naar Florida publiceren de kranten de samenstelling van de ploegen met de namen en de foto's van de racers en hun monteurs. Er ontbreken er twee. Over hen weet men niets. De merken van de wagens zijn nu ook bekend.

VAN DE ANGST

Na de Russische uitdaging aan de Amerikanen komt meneer Vaillant met het voorstel ook een Europese ploeg te vormen. Alle constructeurs van Europa's racewagens zijn maar al te bereid hieraan mee te werken. Michel traint al . . .

Rusland ★ Amerika ★ Europa E

1

MICHEL VAILLANT
FRANKRIJK
1 VAILLANTE
2 VAILLANTE-HORIZON
3 VAILLANTE-MYSTÈRE
Monteur:
JOSEPH RENIER

2

ART BERCKMANS
BELGIE
1 LISTER-JAGUAR
2 MERCEDES 300 SL
3 COOPER
Monteur:
WILLY

3

BILL RIX
GR.-BRITTANNIE
1 ASTON-MARTIN D.B.R.1/300
2 ASTON-MARTIN D.B.4
3 ASTON-MARTIN
Monteur:
HARRY THOMPSON

4

von RICHTER
DUITSLAND
1 PORSCHE RSK
2 PORSCHE CARRERA
3 MASERATI
Monteur:
OTTO BAUER

5

DINO FALCONETTI
ITALIE
1 FERRARI TESTA-ROSSA
2 FERRARI G.T.
3 FERRARI
Monteur:
ALDO BENETTI

6

STEVE WARSON
U. S. A.
1 CORVETTE S.S.
2 CORVETTE G.T.
3 SCARAB F1
Monteur:
BOBY OLSEN

7

CHUCK DANVER
U. S. A.
1 SCARAB Sport
2 LINCOLN
3 SCARAB F1
Monteur:
DAN SHERMAN

8

LOUIS CARTIER
CANADA
1 DEVIN S.S.
2 THUNDERBIRD
3 SCARAB F1
Monteur:
JACK DUBOIS

9

DOMINGO PEREZ
ARGENTINIE
1 BOCAR X.P5
2 CHRYSLER
3 BELOND F1
Monteur:
TONIO CARDENIO

FOTO NIET ONTVANGEN

10

JUAN PEREZ
ARGENTINIE
1 DURLITE Sport
2 BUICK
3 DAYTONA F1
Monteur:
JUAN MARTINEZ

11

NICOLAS NARKINE
U.S.S.R.
1 ZIL Sport
2 TSCHAIKA
3 ZVEZDA
Monteur:
MICHEL POPOF

12

YVAN NASSIEV
U.S.S.R.
1 WOLGA
2 WOLGA M.21
3 ZVEZDA
Monteur:
E. TSEPAKOV

16

ALEX. SPARKIA
TSJECHOSLOWAKIJE
1 SKODA Sport
2 TATRA
3 SYRENA F1
Monteur:
VLADISLAS KIKOV

14

SACHA MOTKOV
TSJECHOSLOWAKIJE
1 SKODA Sport
2 TATRA
3 SYRENA F1
Monteur:
ALEX TAUSEK

15

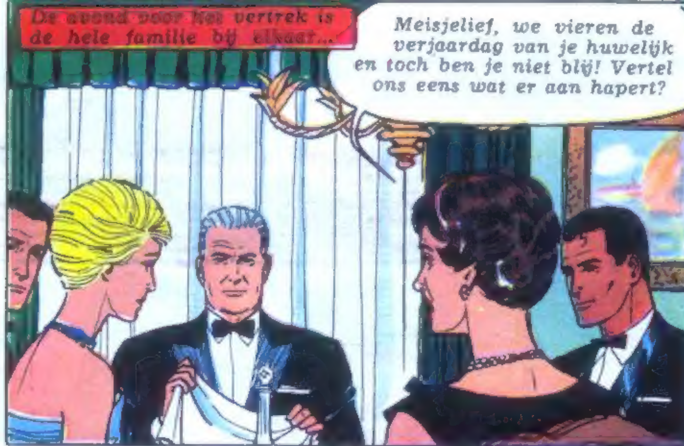

FOTO NIET ONTVANGEN

SERGE POPSKY
POLEN
1 WOLGA
2 WARSZAWA F.S.O
3 POBIEDA F1
Monteur:
LEONID BRONA

Uitleg: 1. Sportwagen race; 2. Grand Tourisme; 3. Race voor wagens formule 1.

De avond voor het vertrek is de hele familie bij elkaar...
Meisjelief, we vieren de verjaardag van je huwelijk en toch ben je niet blij! Vertel ons eens wat er aan hapert?

Ach... jullie zijn allemaal zo lief voor me... maar... maar...

...als ik eraan denk dat Jean-Pierre weken en weken weg zal zijn... dan... dan word ik zo...

Agnes, je bent zo dom geweest om met Jean-Pierre te trouwen, dus moet je je er bij neerleggen dat hij vaak op reis is.
Ahum... hmm... hmm...

Vader, bent u al klaar met de organisatie?
Nou, er komt veel meer bij kijken dan ik had gedacht!

Er zijn zoveel papieren nodig: nota's voor de racers, hotelrekeningen en zo! Alléén kom ik er niet uit!

Ik zou iemand moeten hebben die kan typen en iets van boekhouding afweet...
In één woord: een secretaresse!

Ja, maar welke secretaresse zou ook iets van autoraces afweten?
?
Ik weet er misschien een, jong... vriendelijk... en met 'n beetje hersens in haar hoofdje...

Heet dat meisje soms Agnes?
!?!

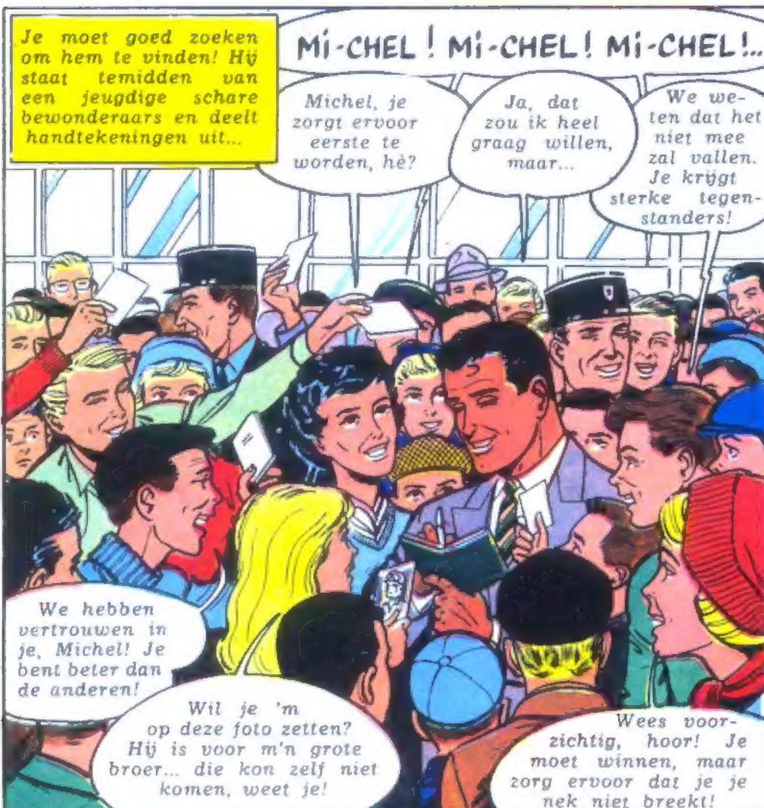

Is het heus waar? Willen jullie mij meenemen?
Ja, dat plannetje hadden wij gemaakt! Wat vind je ervan?
Agnes, ik weet zeker dat je een goede secretaresse zult zijn!

Dank u vader! Ik ben zo gelukkig!
Bof jij even, Agnes! Mij vragen ze niet, hoor! Ik moet thuis blijven! Maar ga gerust naar Amerika... Ik ben in gedachten bij jullie en ik wens jullie een prachtoverwinning toe!

E3

Op het vliegveld van Parijs staat de Europese ploeg klaar om te vertrekken. Verslaggevers van pers, radio en televisie zwerven om de racers heen.
En uw wagens meneer Vaillant?
Die zijn al vijf dagen met de boot onderweg.
Wanneer begint u met de proefritten in Sebring?
Falconetti, vindt u het fijn deel uit te maken van de ploeg?
Si, si! Dat heb ik aan Michel te danken! Ik ben erg blij!
Maar waar is Michel Vaillant?
AIR FRANCE
Caravelle

Je moet goed zoeken om hem te vinden! Hij staat temidden van een jeugdige schare bewonderaars en deelt handtekeningen uit...
MI-CHEL! MI-CHEL! MI-CHEL!..
Michel, je zorgt ervoor eerste te worden, hè?
Ja, dat zou ik heel graag willen, maar...
We weten dat het niet mee zal vallen. Je krijgt sterke tegenstanders!
We hebben vertrouwen in je, Michel! Je bent beter dan de anderen!
Wil je 'm op deze foto zetten? Hij is voor m'n grote broer... die kon zelf niet komen, weet je!
Wees voorzichtig, hoor! Je moet winnen, maar zorg ervoor dat je je nek niet breekt!

Vlug, meneer Vaillant, anders vertrekken we zonder u!
IK KOM!
Voor mij!
Voor mij!
Voor mij!
Voor mij ook!

Een kwartier daarna stijgt het vliegtuig op.
© 1964 Editions Lombard

Tijdens de reis leren de racers elkaar beter kennen. Ze zijn in een fantastische stemming en voelen zich in een uitstekende conditie. Meneer Vaillant geeft zijn eerste bevelen. Het vliegveld van New-York ligt onder hen. Het vliegtuig daalt en landt. De deur gaat open en...
Wat leuk om hèm weer te zien!
HELLO, BOY!

De twee vrienden begroeten elkaar hartelijk en halen herinneringen op aan hun eerste ontmoeting in „De Grote Race".
Toen was je helemaal niet vriendelijk!
Dat is waar, Michel! Maar nu zijn we gezworen kameraden!
Waar is vader toch?

WORDT VERVOLGD

BOB SPAAK OP ZIJN SPORTPRAATSTOEL

PSV
EN DE EUROPA CUP

TERWIJL de Engelsen zich suf piekeren over de vraag hoe ze de duidelijk teruglopende belangstelling voor hun voetbal tot staan moeten brengen, zijn wij al weer vol van de volgende wedstrijd van PSV in de kwartfinales van het toernooi om de Europa Cup voor landskampioenen. Je weet het: „Zürich is de naam van de club die zal proberen onze Eindhovense vertegenwoordiger uit het aantrekkelijkste toernooi van tegenwoordig te wippen. Dat had ook een andere tegenstander kunnen zijn. Real Madrid, of Milaan, of Inter, òf Borussia Dortmund, dat zo geweldig tegen het bibberende Benfica van leer trok. Weet je nog? De Portugezen, zonder Eusebio overigens, werden eerst zo ongeveer in de ijskast gezet, want de Duitsers waren op het volgens hen prachtige idee gekomen vóór het begin van de wedstrijd drie volksliederen te laten spelen. Drie? Jawel, ook de scheidsrechter moest met een volkslied geëerd worden; dus stonden de jongens van Benfica, die nauwelijks weten wat winter en vorst is, drie volksliederen lang kou te lijden. 'n Zielige vertoning. Daarna ging Borussia nog eens verschrikkelijk goed voetballen en toen wist Benfica helemaal niet meer waar

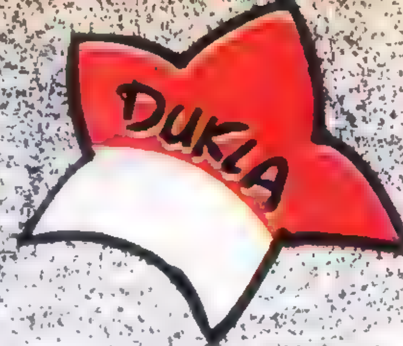
het aan toe was. Enfin, dat is allemaal verleden tijd. Benfica kon daarom dus niet de tegenstander van PSV in de kwart-finales zijn, maar al die andere beroemde elftallen wel. En als je 't zo bekijkt, dan heeft PSV nog niet zo slecht geloot.

Nou ja, Bram Appel heeft natuurlijk wel een beetje gelijk toen hij zei dat ook deze tegenstander niet onderschat moet worden en dat iedere wedstrijd in het toernooi om de Europa Cup een moeilijke wedstrijd is. Allicht, van niemand krijg je een overwinning cadeau. Maar het is toch wel iets anders of je een elftal met talrijke internationaal befaamde sterren tegenover je krijgt, òf een elftal zoals dat van Zürich, dat gewoon een doorsnee-elftal is uit een land dat op voetbalgebied nauwelijks meer te betekenen heeft dan Nederland. Begrijp je wat ik bedoel? Als je tegen Puskas en Di Stefano of tegen Rivera of nou ja, noem maar op, tegen al die grootheden in de dure Spaanse en Italiaanse elftallen moet gaan spelen, dan voel je je knieën al knikken vóór je een grasspriet hebt gezien. Maar daarvan zullen de PSV'ers, die op 4 maart hun thuiswedstrijd tegen

Zürich krijgen, toch echt geen last hebben. Nee, bij PSV kunnen ze rustig zeggen: „Wij zijn gewone jongens; die Zwitsers zijn ook gewone jongens, geen super-talenten, geen sterren, geen wondervoetballers, geen spelers die kapitalen verdienen." Maar dat betekent natuurlijk niet dat de (laten we nu maar zeggen) gewone PSV-spelers zonder slag of stoot over de gewone Zürichers heen zullen stappen. Er moet voor geknokt worden, gewerkt van de eerste tot en met de laatste seconde. Maar ja, wat wil je? In de sport wordt je niets cadeau gedaan!

PSV heeft het tot nu toe in het toernooi om de Europa Cup ook beslist niet cadeau gekregen. In Esbjerg, waar de Eindhovense defensie in het begin van de wedstrijd de Deense aanval iets te royaal de tijd gunde om aan te leggen, werd het een moeizame 4-3 zege voor PSV. Dat het ook anders kon, bewezen de Eindhovenaren veertien dagen later op eigen grond. Toen namen weliswaar de jongens uit Esbjerg vlot een voorsprong van 1-0, maar die was maar geleend. PSV won met 7-1 en mocht zich gaan voorbereiden op de twee duels tegen Spartak Plovdiv, Bulgarije. Ik heb die beide wedstrijden gezien. Als ik nu eens helemaal eerlijk mag zijn, dan moet ik zeggen dat me maar één moment is bijgebleven: het doelpunt van Pierre Kerkhoffs in Plovdiv, het enige doelpunt in drie uur voetbal. Voetbal? Nou ja, 't leek er een beetje op. Goed, zo is PSV dan in de kwartfinales gekomen.

„Zürich" is er gekomen via Dublin, Istanbul en… Rome. Drie steden… En toch hebben de Zwitsers maar twee tegenstanders overwonnen: het Ierse Dundalk en het Turkse Galatasaray. Maar speciaal die Turken bezorgden de Zwitsers nogal kopzorgen. In Zürich werd het 2-0 voor de thuisclub, in Istanbul werd het 2-0 voor… de thuisclub en toen was de stand 2-2 en moest er een beslissingswedstrijd gespeeld worden. Daarvoor koos men Rome enne… de stand na anderhalf uur plus viermaal 7½ min. verlenging was 2-2. Er werd geloot en toen stond Zürich met beide benen in de kwartfinales. Nu krijgen we dan eerst PSV-Zürich in Eindhoven en dan Zürich-PSV in het Letzigrund-stadion. De Zwitsers hebben nogal wat hele en halve internationals in de gelederen, zoals doelman Schley, de vaardige schutter Von Burg, spil Brodman, Kuhn, een halfspeler, de linksbuiten Meyer en nog wel een paar. Van deze bekwame spelers heeft trainer Louis Maurer een sterke kern gemaakt, in een ploeg die zeker wel weet wat goed voetballen is. Bij Zürich speelt ook een Westduitser mee, Klaus Stürmer, die eens deel uitmaakte van HSV, de Hamburger Sport-Verein, de ploeg van Uwe Seeler. Alles bij elkaar beslist een flink elftal, hoewel ik van mening blijf dat PSV, **als het speelt zoals het spelen kàn,** voor dit F.C. Zürich niet opzij behoeft te gaan. En dan zou PSV, net als vorig seizoen Feijenoord, zich een plaats veroveren in de… nou, nee, laat ik nou niet „Hee!" roepen vóór de Eindhovenaren in Zürich en via Zürich over de brug zijn. Laten we maar afwachten.
Om nog even op de Engelsen terug te komen: die zitten dus met het probleem hoe ze de mensen weer naar de voetbalvelden moeten trekken. Ze denken dat je de toeschouwers meer comfort moet geven, prettig moet ontvangen, goede zitplaatsen en een dak boven het hoofd moet bieden. Welja, zet ze allemaal in fauteuils, met een elektrisch kacheltje aan de voeten en een hete kop koffie in de hand. Met room, natuurlijk! Zouden ze dan wel komen? Wat dacht je? Die fauteuil, die warmte, die koffie, die room hebben ze thuis toch ook. Waarom zouden ze dan de deur uit gaan? Ik heb zo'n idee dat de Engelsen een heel klein dingetje over het hoofd zien. Beter voetbal. Of zou ik me vergissen? O ja, voor ik 't vergeet: Zürich speelt 4-2-4. Ach, wat kan 't me eigenlijk schelen. Als PSV en Zürich maar proberen goed te voetballen! Dan hebben wij er ook iets aan.

DE FOTO UIT NOORWEGEN

MET RIK AAN DE SLAG

NOTARIS Bardet bekeek de vijf mendie voor zijn bureau zaten. Links van hem de drie erfgenamen: Charles Nassiet, de zoon van de overledene; zijn zuster Bernadette en de medevennoot van de oude Nassiet, Omer Jadin. Een beetje opzij zaten commissaris Baardemakers en de journalist Rik Ringers. De aanwezigheid van deze laatste twee bij het voorlezen van Nassiets testament was niet zonder reden. De schatrijke industrieel had de gewoonte af en toe op reis te gaan, zonder daar iemand van in kennis te stellen. Na enkele dagen, soms na een paar weken of paar maanden, was hij dan opeens weer terug. Maar van zijn laatste onverwachte reis was hij niet meer teruggekomen. In Parijs was de oude man vermoord. De moordenaar, die voor zijn misdaad een behoorlijk bedrag scheen opgestreken te hebben, heette Marco Perez. De politie was hem op het spoor toen hij het slachtoffer werd van een auto-ongeluk. Vóór hij stierf, bekende hij dat hij de oude Nassiet had vermoord in opdracht van de erfgenaam van de industrieel. Maar welke erfgenaam? Dat was de vraag die Baardemakers zich voortdurend bleef stellen. Perez had een poging gedaan ook de naam van zijn opdrachtgever te noemen, maar verder dan een volkomen onverstaanbaar gemompel had hij het niet meer kunnen brengen.

De notaris las het testament voor......

„Ik, ondergetekende, Germain Nassiet, schenk drievierde gedeelte van mijn fortuin aan mijn zoon Charles; het overblijvende vierde gedeelte is voor mijn dochter Bernadette. Het beheer van al mijn fabrieken geef ik in handen van mijn medevennoot Omer Jadin."

De notaris was nog niet uitgesproken of Bernadette keek commissaris Baardemakers aan en zei: „Het lijkt me vrij duidelijk wie u als de erfgenaam van mijn vader zult arresteren. Meneer Jadin heeft er nauwelijks een motief voor gehad. In feite had hij al lang het beheer over vaders fabrieken. En wat het geld betreft: Charles heeft drie keer zoveel gekregen als ik... Eerlijk gezegd valt het me nog mee dat ik iets gekregen heb!"

„Dat is onzin!" riep Charles. „Je wist héél goed dat jij een vierde deel zou krijgen en dat is nog altijd een fortuin. Bovendien haatte je vader, omdat hij meer om mij gaf dan om jou!"

Jadin zei niets. Rik vroeg hem: „En, meneer Jadin, kunt u ons iets vertellen wat licht werpt op deze zaak?"

Jadin aarzelde. „Nee," zei hij, „alleen dat ik onschuldig ben."

Op dat moment zag Rik een mapje op de grond liggen. Hij raapte het op, wilde het openmaken, maar toen sprong Charles overeind. „Blijf daar af! Het is van mij. Daar heb je niets mee te maken!"

„Kalm aan," zei de journalist.

„Geef hier dat mapje of......" Charles Nassiet zag bleek van woede.

Toen Rik geen aanstalten maakte om hem het mapje te geven, sprong hij op hem af en gaf hem een dreunende rechtse op zijn kin. Even zag Rik sterretjes. Hij liet het mapje uit zijn hand vallen, maar had toch nog de tegenwoordigheid van geest om er meteen zijn voet op te zetten. Charles gaf hem een trap tegen zijn scheen. Toen was het geduld van Rik uitgeput. Hij greep de hand van Nassiet en slingerde hem met een judo-worp over zijn schouder. Baardemakers pakte het mapje op en haalde er een foto uit, waarop Charles stond. Het was een opname, gemaakt in Oslo, zoals op de achterkant van het kiekje was geschreven. Hij had zijn ogen dichtgeknepen, kennelijk verblind door het scherpe licht van de zon. De wijzers van de kerktorenklok achter hem wezen vijf uur aan. „Geef terug die foto! Het is 'n herinnering uit mijn laatste vakantie, waar jullie niets mee te maken hebben!"

„Wanneer bent u in Noorwegen geweest?" vroeg Baardemakers.

Charles Nassiet lachte toen hij antwoordde: „Van 15 tot 25 december. Dat is trouwens mijn alibi... Perez heeft bekend dat hij mijn vader op 20 december vermoordde en dat hij de dag daarvoor de opdracht daartoe gekregen had. Deze foto is het bewijs dat ik rond die tijd onmogelijk in Parijs geweest kan zijn!" Hij voegde er spottend aan toe: „Toch wel plezierig dat u zulke goede ogen hebt, meneer Ringers! Zonder uw onbescheidenheid zou ik er waarschijnlijk niet eens aan gedacht hebben deze foto als bewijs van mijn onschuld te gebruiken."

„Deze foto is het bewijs van uw schuld, meneer Nassiet," antwoordde de journalist. „U bent waarschijnlijk wel 'ns in Noorwegen geweest, maar niet in de maand december! Dat is duidelijk op de foto te zien!"

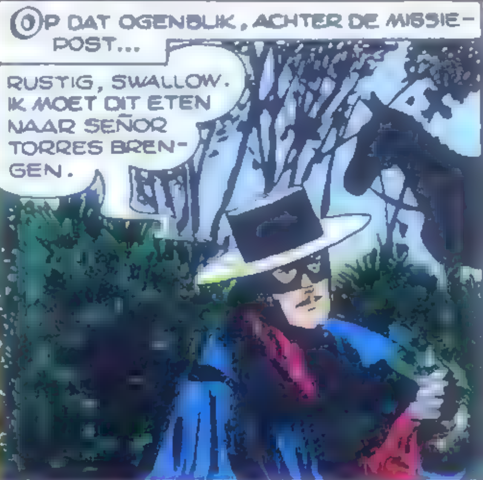
Wat heeft Rik op de foto gezien? Hoe kon hij er zo zeker van zijn dat Nassiet op dat tijdstip inderdaad niet in Oslo was? Probeer er maar 'ns achter te komen. Lukt het je niet, dan kun je nog altijd op pagina 30 kijken. Daar staat de oplossing!

ZORRO

HET SPOOK VAN DE MISSIEPOST

Don Nacho Torres houdt zich schuil in de kerk op de missiepost van padre Felipe omdat hij — vals beschuldigd van verraad — door Monastario en zijn lansiers wordt vervolgd. Van de Indianen van de missiepost, die Zorro heeft laten vluchten, wordt er één gevonden door de lansiers. Monastario gebruikt deze Indiaan tegen padre Felipe, om zodoende de missiepost te kunnen belegeren. Het eten, dat de padre 's nachts bij Torres wil brengen, neemt Monastario hem af .

ADIOS, SEÑOR ZORRO!

GARCIA! ZORRO IS GEWOND! HIJ IS IN DE STRUIKEN GEVALLEN! HAAL HEM!
OEFF!... MOET HIER ...VANDAAN!

MAAR EERST DE SERGEANT EN ZIJN MANNEN EVEN OPHOUDEN...

VLUG SPANT ZORRO EEN VALSTRIK...
DIT ZAL HET WEL DOEN!

AAAAOEW
OEFFF
JE HEBT TE GROTE VOETEN SERGEANT! HAHAHA!

WAT?...IDIOTEN! ZORRO IS JULLIE DUS WEER TE SLIM AFGEWEEST!
MAAR IK KON ER NIETS AAN DOEN, MI CAPITAN! IK...

IN DIEGO'S KAMER ZIT BERNARDO NOG STEEDS OP DE GITAAR TE TOKKELEN...
KLOP! KLOP!
DIEGO! HOUD OP MET DAT LAWAAI EN DOE OPEN!
PLANG
PLING!

DIEGO! WAT MANKEERT JE? MAAK [redacted] OPEN!
JA, VADER!
KLOP! KLOP!

VLUG, BERNARDO! ONDER MIJN BED!
KLOP! KLOP!

JE BENT TOCH NIET DOOF? EN DAN DIE VERSCHRIKKELIJKE MUZIEK. IK KAN ER NIET VAN SLAPEN!
HET SPIJT ME, VADER. IK WAS EEN NIEUW LIED AAN 'T COMPONEREN EN...

[redacted] NIET, DIEGO! JIJ DENKT ALLEEN MAAR AAN BOEKEN, MUZIEK, SCHILDERKUNST...
DAT IS MIJN LEVEN, VADER! NET ZOALS U VEE HOUDT EN PAARDEN FOKT!

DAARNA...
JIJ HEBT HET ER GOED AFGEBRACHT, BERNARDO! ZORRO NIET! ER WAREN TE VEEL SOLDATEN. DON NACHO TORRES ZAL NOG EVEN OP ZIJN VRIJHEID MOETEN WACHTEN!

DE VOLGENDE OCHTEND OP DE BINNENPLAATS VAN DE MISSIEPOST...
SERGEANT GARCIA! SEÑOR DE LA VEGA VRAAGT OF HIJ DE PADRE MAG BEZOEKEN!
EN WAT IS HET DOEL VAN ZIJN BEZOEK?

IK HEB EEN OUD DOCUMENT, SERGEANT, DAT PADRE FELIPE GRAAG WILDE ZIEN!
EEN DOCUMENT, HÈ? EN WAAR GAAT DAT DAN WEL OVER?

HET IS LATIJN. EEN VERSLAG VAN IETS VREEMDS, DAT HIER LANG GELEDEN IS GEBEURD. HET ZAL U WEL NIET INTERESSEREN.
IETS VREEMDS? WAT DAN?

OCH, IK WEET NIET OF HET WAAR IS, HOEWEL HET DOCUMENT ER ECHT GENOEG UITZIET. IN 1771 WERD DE MISSIEPOST, DIE TOEN NOG MAAR PAS GEBOUWD WAS...
JA! WAT?!

...DE POST WERD OVERVALLEN DOOR EEN BENDE PLUNDERENDE WILDEN! ER WERD EEN MONNIK VERMOORD... PRECIES OP DE PLEK, WAAR U NU STAAT.
OP DEZE PLEK?!

JA. EN SINDSDIEN WAART ZIJN GEEST ROND OP DE MISSIEPOST OP DONKERE, MAANLOZE NACHTEN...
E-EEN SPOOK? MAAR HOE ZIET HET ER DAN UIT?

HET DRAAGT EEN MONNIKSPIJ. HET VERSCHIJNT OP HET KERKPLEIN EN LOOPT KREUNEND DOOR DE LEGE GANGEN. EN ALS OP DAT OGENBLIK DE KERKKLOK GAAT LUIDEN, IS DAT EEN WAARSCHUWING.
EEN... EEN WAARSCHUWING?

JA. DEGENE DIE HET SPOOK TEGENKOMT, ZAL STERVEN. MAAR U GELOOFT DEZE ONZIN TOCH NIET, SERGEANT? IK WIL NU GRAAG EVEN NAAR DE PADRE.
EH... JA, NATUURLIJK, GA MAAR GAUW, DIEGO!

DIEGO! WAT HEB JIJ DAAR?
EEN ONNOZEL DOCUMENT, PADRE. EEN [redacted] TE KOMEN. HOE GAAT HET MET DON NACHO EN DE INDIAAN?

DON NACHO IS NEERSLACHTIG. EN DE INDIAAN ZIT GEBONDEN IN DE WIJNKELDER, ACHTER DE PEPERBOOM. IK VREES HET ERGSTE, DIEGO!
NIET WANHOPEN, PADRE. IK HEB ZO HET GEVOEL DAT DIT AFSCHUWELIJKE GEDOE NU GAUW AFGELOPEN IS.

EN DIE NACHT...
SERGEANT! HOE ZIT HET MET DAT VERHAAL DAT U IEDEREEN VERTELD HEEFT? DAT SPOOK WAT DENKT U ER ZELF VAN?
BAH! HET IS KLINKKLARE NONSENS!

NOU, ER IS VANNACHT GEEN MAAN EN HET IS BIJNA MIDDERNACHT. VERTEL HET NOG EENS, GARCIA! IK... WAT IS DAT?!
WORDT VERVOLGD

Joop Doderer zoals je hem zaterdagsmiddags op de televisie kunt bewonderen in de rol van slordige, een tikje brutale, maar goudeerlijke zwerver — Swiebertje'

De vorige keer zagen we de machinist van een trein, een stewardess en een beroepsvoetballer aan het woord, deze week vertellen een toneelspeler, 'n dierenarts en een journalist iets over

HET BEROEP DAT ZIJ KOZEN

DE TONEELSPELER

NEE, voorstellen hoeven we dat besnorde heerschap van de foto natuurlijk niet. Iedereen in Nederland kent hem. Maar misschien willen jullie eens wat nader kennis met hem maken.

Als je Joop Doderer vraagt: „Hoe word je eigenlijk een figuur als Swiebertje?", krijg je het merkwaardige antwoord: „Swiebertje **word** je niet; Swiebertje **ben** je!"

En dat is dan meteen het geheim van de smid — in dit geval het geheim van toneelspeler Joop Doderer. Hij spéélt die slordige, olijke, een tikkeltje brutale, maar goudeerlijke televisiezwerver niet, hij **is** een zwerver. In hart en nieren. Het liefst zou hij altijd en overal in een opgelapte plunje rondsjouwen en tegen iedereen zeggen wat hem voor de mond wil komen. Maar dat kan nu eenmaal niet en daarom is Joop Doderer zo dolblij met zijn maandelijkse televisierol, waarin hij naar hartelust mag dazen en gek doen.

De meeste beroepsgrappenmakers zijn in het dagelijkse leven helemaal niet zo vrolijk. De grote clown Buziau was thuis zelfs een vrij sikkeneurig man. Dat is Joop Doderer niet. Die heeft wat je noemt lol in zijn leven en daar komt hij graag voor uit.

Hij heeft altijd toneelspeler willen worden, ook al was zijn vader er nou niet bepaald een voorstander van. Papa Doderer zag Joop liever op een degelijk kantoor zitten en hij vond het maar heel teleurstellend dat zijn zoon koste wat het kost toelatingsexamen wilde doen voor de Amsterdamse toneelschool.

Joop Doderer zette zijn zin door, dééd toelatingsexamen en... hij zakte prompt „wegens gebrek aan talent". Waaruit blijkt dat je ook zonder toneelschool een groot en succesrijk toneelspeler kunt worden; (ook Ko van Dijk en Wim Kan zijn als beginnertjes gezakt voor hetzelfde toelatingsexamen!).

Joop Doderer gaf de moed niet op en ging privélessen nemen bij Cor van der Lugt-Melsert. Na jaren van heel hard studeren kreeg hij op een dag de kans van zijn leven. Vlak voor de eerste opvoering van het stuk „Madame Bovary" werd een van de hoofdrolvertolkers ziek en Cor van der Lugt-Melsert (die de regie van de voorstelling voerde) zei tegen Joop: „Nu kun je laten zien wat je waard bent. Leer die rol en zorg dat je er iets moois van maakt!"

Joop Doderer zwoegde drie maal vierentwintig uur onafgebroken op zijn eerste grote rol en zijn optreden werd een succes.

Sindsdien is het natuurlijk niet allemáál van een leien dakje gegaan, maar het succes was hem wèl gunstig gezind. De grote heren uit de toneelwereld zagen dat Joop Doderer een bijzonder komisch gezicht had, en een stem die in allerlei bochten gewrongen kon worden. En de eerste die dat zag, was de grote Wim Sonneveld. Hij haalde Joop Doderer bij zijn gezelschap en werkte zes jaren met hem.

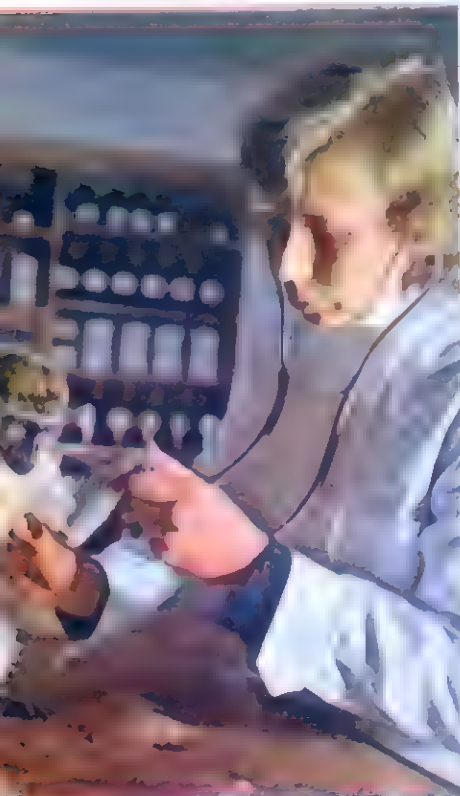
O ja, dat mogen we niet vergeten. Misschien heb je ook aanvechtingen om „komiek" te worden en denk je bij je zelf: „Nou, zo'n beetje gek doen, dat kan iedereen!"

Joop Doderer (die nu 40 jaar oud is) hoort dit dagelijks van mensen die hem op straat tegenkomen. Mensen die tegen hem zeggen: „Leuk hoor, wat je doet. Maar zou je nou niet liever gewoon **werken**?"

Kijk, en als je dat ook denkt, zit je er naast .Toneelspelen — komiek zijn — is een vak! Joop Doderer werkt, studeert en oefent dag-in, dag-uit op zijn rollen. Ook op die van Swiebertje! Hij heeft alleen wat 't laatste betreft geluk gehad... Joop Doderer **is** Swiebertje!

DE DIERENARTS

Op het kacheltje zitten twee zwerfkatjes met wantrouwige ogen te kijken naar de zieke aap, die onderzocht wordt door de dierenarts mevrouw Hagedoorn. Het beestje zit doodstil, angstig en gespannen.
„Het is altijd moeilijk een aap te behandelen," vertelt de dierenarts. „Als hij een injectie moet hebben, tegen de een of andere aandoening of ziekte, laat ik hem vasthouden aan z'n voor- en achterpoten en dan nog ziet hij soms kans met zijn staart de injectiespuit weg te graaien en door de kamer te slingeren."
Als het diertje geholpen is en gehuld in een dikke wollen deken op de arm van zijn baas wordt weggebracht, zit de volgende patiënt al te wachten: een papegaai, waarvan de nagels geknipt moeten worden. Nog in de kooi krijgt de vogel een beker over zijn kop om hem niet de kans te geven wat vinnige beten uit te delen, waarna hij zonder veel moeite te helpen is. Dan komen er twee meisjes binnen met een scharminkel van een zwerfkat; vervolgens wordt een kanarie, die een verkrampt pootje heeft, op de behandeltafel gezet; een hond met ingewandstoornissen; 't gaat maar door, de hele dag, vaak tot 's avonds erg laat. De dierenarts behandelt niet alleen huisdieren. Nog niet eens zo heel erg lang geleden beperkte de opleiding zich alleen tot de geneeskunde van vee. Er werd toen nog verondersteld dat de ervaring, opgedaan met de verzorging van koeien, paarden en varkens, genoeg was om ook een kundig arts voor huisdieren te zijn. Dat is nu wel veranderd. Na een middelbare-schoolopleiding ga je zo'n jaar of zeven studeren aan de diergeneeskundige afdeling van de universiteit te Utrecht, eerst alleen in de collegebanken, later ook in de praktijk. Toen er nog een bijzonder groot tekort aan dierenartsen was, gingen studenten vaak in hun vakanties assisteren.
„De boeren keken wel 'ns vreemd op als er opeens een meisje kwam opdagen dat beweerde assistente van de dierenarts te zijn," zegt mevrouw Hagedoorn. „Zo was er een boer die er eenvoudig niet aan dacht een vrouwelijke dierenarts bij zijn vee toe te laten. Tot hij op een gegeven moment opbelde. Of ik niet 'ns naar z'n zieke koe kon kijken. Hij had er al verscheidene dierenartsen bijgehaald, en, zo zei hij: „Nu wil ik u ook wel 'ns proberen..." Het was een geval dat nog niet vaak voorgekomen was, maar ik had al 'ns zoiets meegemaakt. Het lukte me de koe in vrij korte tijd beter te krijgen en nu bestaat er voor die boer geen betere dierenarts dan ik!"
Per jaar worden er zo'n 80 honden en 200 poezen bij haar afgegeven, zwerfdieren, waarvoor een goed tehuis gevonden moet worden. Als ze op een adres komen waarvan de dierenarts niet genoeg weet, laat zij de mensen een verklaring tekenen, zodat zij — wanneer blijkt dat de hond of kat er niet goed verzorgd wordt — het dier er altijd weer terug kan halen.
„Je moet erg veel van dieren houden in ons beroep," zegt ze, „van alle dieren. Ik heb bunzings in deze kamer gehad, nertsen, skunken, die bijzonder lastig zijn, maar ook schildpadden en hamstertjes en vissen. Ik kijk heus niet gek op als er iemand met een vos of een wolf hier komt. De enige dieren waar ik een hekel aan heb, zijn witte ratten. Er zijn mensen die deze dieren er op na houden; het is echt waar. Ik ben ook 'ns geroepen bij twee jonge leeuwtjes van Circus Althoff.
Ja, er zit afwisseling genoeg in ons beroep. Als er onder de lezertjes van PEP misschien meisjes zijn die graag dierenarts-assistente worden, waarvoor geen bepaalde opleiding vereist is, laten zij dan niet vergeten dat er behalve het fijne werk: het verzorgen en wandelen met honden en katten, ook minder plezierige kanten aan zitten. Het gebeurt wel 'ns dat tijdens de behandeling een dier zo zenuwachtig is, dat het iets doet op de behandeltafel of de vloer, waar het normaal een lantaarnpaal voor zou opzoeken of een stuk zachte grond... En dat moet dan opgeruimd worden! Maar als je echt veel van dieren houdt, zie je tegen zoiets niet op."

Links: Een aapje op het spreekuur is voor een dierenarts niet opzienbarend. Er zijn er nog heel wat hier in Nederland!

Boven: Om de papegaai niet de kans te geven wat vinnige beten uit te delen, krijgt de vogel een beker over zijn kop

Boven: Een vraaggesprek met Norman Wisdom is in ieder geval rustiger dan (beneden) een optreden als „echte" Noorman . . .

EEN JOURNALIST

HET vorige jaar woonde ik op uitnodiging van Columbia-films de opnamen bij van een film over Noormannen, die bij Belgrado werd opgenomen. Ik werd ontvangen door een Engelsman, die zorgelijk veronderstelde dat ik natuurlijk met Richard Widmark of een van de andere sterren wilde spreken die daar los rondliepen. „Nee," zei ik.

„Gelukkig," herademde hij, „want Richard heeft me gisteren gezegd dat hij geen journalist wil zien, laat staan spreken."

„Ik wil alleen samen met hem op de film, vermomd als Noorman dan," zei ik.

Zijn Engelse nationaliteit verbood hem zijn ontroering te laten blijken. „U weet toch dat de Noormannen 'n ruw volkje vormden en de Joegoslavische figuranten er helemaal een potje van maken?" merkte hij alleen op. Ik wist het, maar zei dat ik het me wel moest laten welgevallen omdat optreden als filmster volgens mijn baas de enige manier was waarop een filmredacteur zijn lezers nog kon boeien. „Je gaat maar in een of ander pakje achter Sophia Loren staan," had hij gezegd, „dat is leuk voor de foto en voor de lezers." Bij afwezigheid van Sophia werd het Widmark en het staan werd knielen met dikke touwen om mijn polsen en benen omdat de Noormannen op het moment dat ik mijn filmdebuut maakte, juist klop kregen van de Moren. Ik kreunde in het Nederlands mee met de Joegoslavische figuranten, die zich om mij echter niet bekreunden. Zij lieten me tenminste links liggen toen de opnamen afgelopen waren en haastten zich naar de kleedkamers. Ik kwam daardoor net niet meer in aanmerking om nog dezelfde dag afgeschminkt te worden. Zelf heb ik dit werkje toen maar ter hand genomen.

Dit verhaal zal jullie misschien ten onrechte in de mening gebracht hebben dat een journalist dagelijks van hier tot ginder over de aardbol raast om nieuws en (soms) 'n vuil gezicht op te doen. Dat is zeker niet waar. De meeste journalisten zitten zes dagen van de week achter hun bureau om verhalen en reportages te bewerken of te herschrijven. De zevende dag mogen zij op pad, maar dat is dan ook juist de dag waarop andere mensen zondag vieren.

Er zijn enkele journalistenopleidingen, maar daar begin je niets mee als je niet kunt schrijven en niet van plan bent je uren, dagen, maanden, jaren in het zweet te werken. De meeste journalisten hebben een middelbareschoolopleiding gehad, maar er zijn er ook die alleen over een mulo-diploma en een vlotte pen beschikken. Zonder dat laatste kom je niet ver en zeker niet in New York, Londen of Parijs, waar het nieuws voor het oplepelen ligt. Als filmjournalist heb ik al een paar maal op een bescheiden manier mee mogen lepelen. Ik ben bij Norman Wisdom op bezoek geweest, heb Brigitte Bardot een hand gegeven en mocht naast Romy Schneider zitten op een persconferentie. Aardige mensen, maar geen nieuwsbronnen, waar de kranten hun voorpagina mee vullen. Gewoonlijk zit ik echter op de redactie achter een bureau en schrijf verhaaltjes zoals dit, waarin ik jullie een indruk heb willen geven van mijn vak, dat overigens veel raker en korter omschreven werd door een oude journalist. Hij zei: „Ik zou het voor geen goud willen missen, maar ik zou het ook nooit iemand willen aanraden;"

Mickey en Goofy

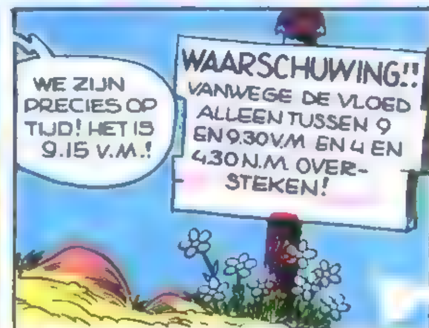
DE SCHIM VAN DE PIRAAT

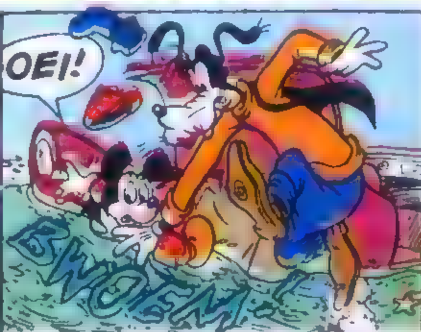

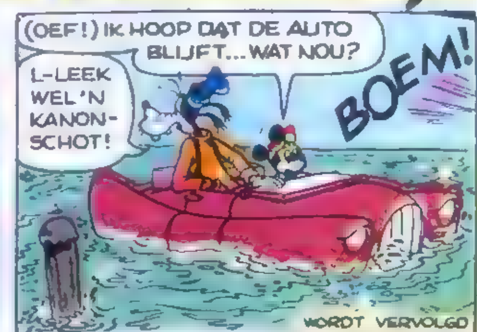

© 1964 Walt Disney Productions

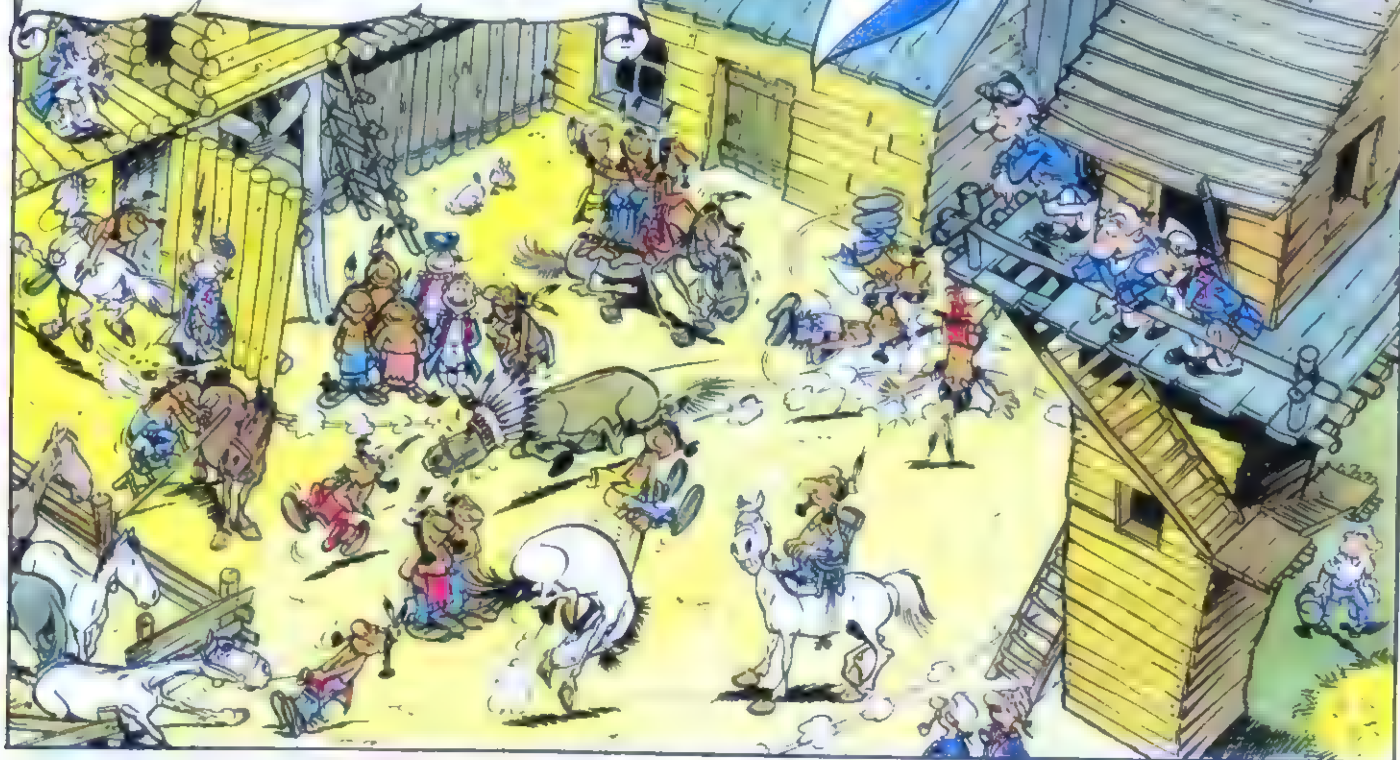

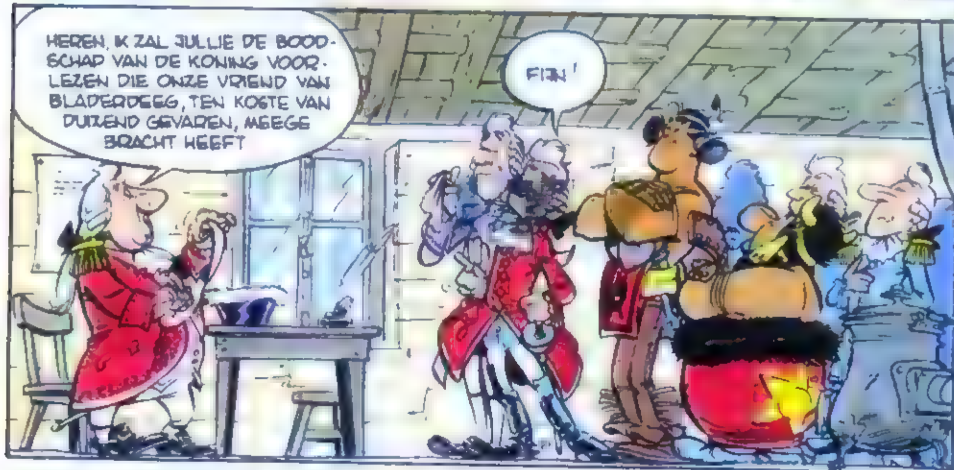

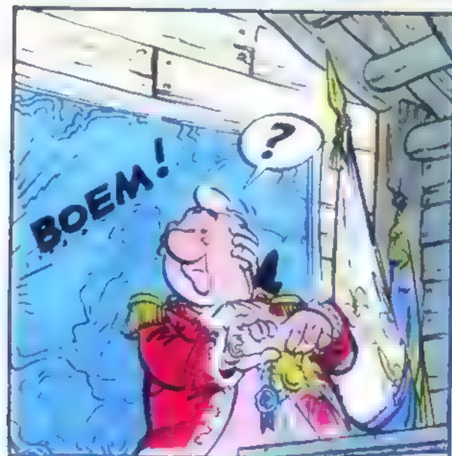
HOEMPA * PA

KLEINE VESTING IS IN FEESTROES! DE SJAVASJAVA-STAM VIERT SAMEN MET DE SOLDATEN EN DE OFFICIEREN VAN DE KONING, DE TERUGKEER VAN HOEMPA-PA EN RIDDER HUBERT VAN BLADERDEEG
HOEMPA-PA HEEFT PAARDEN UIT EUROPA MEEGEBRACHT EN HUBERT EEN GEHEIME BOODSCHAP VAN DE KONING..

HEREN, IK ZAL JULLIE DE BOODSCHAP VAN DE KONING VOORLEZEN DIE ONZE VRIEND VAN BLADERDEEG, TEN KOSTE VAN DUIZEND GEVAREN, MEEGEBRACHT HEEFT
FIJN!

"ONZE DIERBARE NEEF, DE KONING VAN PRUISEN, EN WIJ ZELF HEBBEN, NA GEMEENSCHAPPELIJK OVERLEG, BESLOTEN ELKAAR DE OORLOG TE VERKLAREN .ONZE SPIONNEN HEBBEN VERNOMEN, DAT ONZE DIERBARE NEEF EEN EXPEDITIE UITGEZONDEN HEEFT OM ONZE KOLONIËN IN AMERIKA IN TE PALMEN GELIEVE ZO VRIENDELIJK TE ZIJN DIT TE VOORKOMEN VEEL DANK"

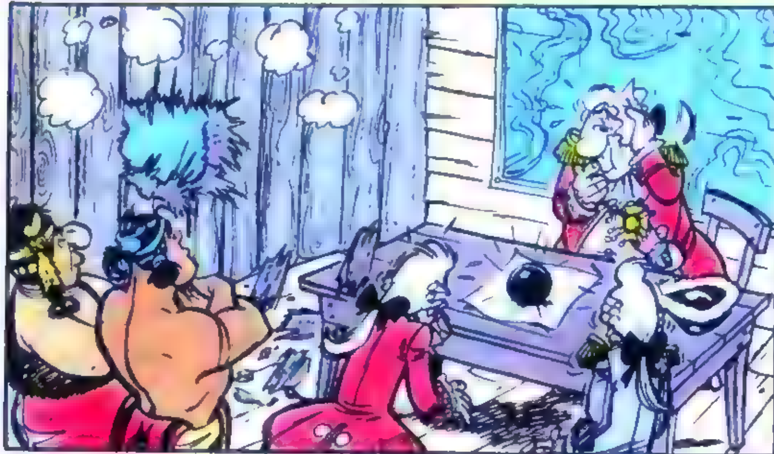

BOEM!
?

KRAK!

ZWAAIT DE KRIJGSBIJL!

Wy hebben ze lang moeten missen, onze twee vrienden Hoempa Pa en Hubert van Bladerdeeg, of — zoals zyn rode broeder hem altyd noemt — Dubbele Scalp Maar hier zyn ze dan weer, met een avontuur zo geweldig spannend, als wij er nog geen van hen hebben meegemaakt

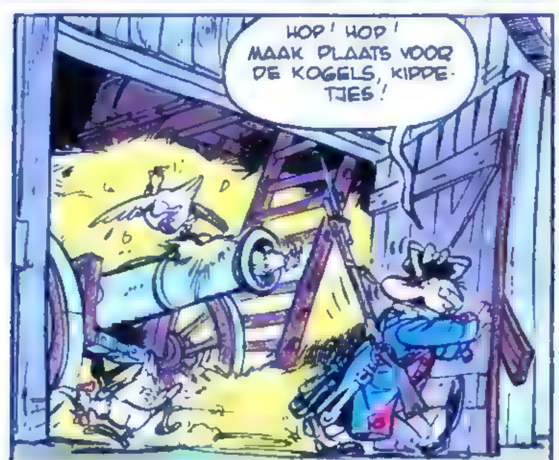

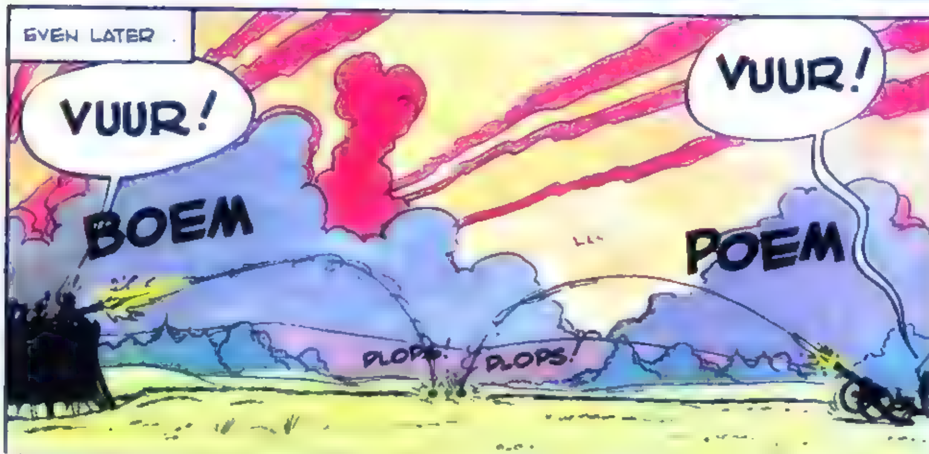

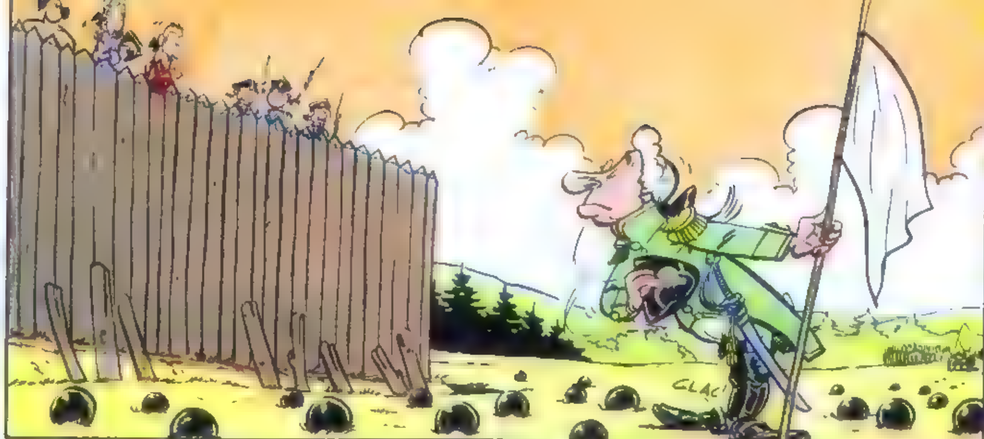

VAARDIGDE OM TE ON-
DERHANDELEN!

CLAC

WIJ STELLEN EEN WAPENSTILSTAND VOOR!

JIJ SPREEKT VREEMDE TALEN DUS VERTEL JE ONS WAT DIE VRIENDELIJKE OFFICIER ZEGT.
HIJ ZEGT, DAT HIJ ONS EEN WAPENSTILSTAND VOORSTELT...

EEN WAPENSTILSTAND OM ONZE KANONBALLEN OP TE RAPEN.. WIJ HEBBEN GEEN MUNITIE MEER DUS KUNNEN WE NIET MEER SCHIETEN.

IN ORDE! WE ZULLEN INTUSSEN ONZE KANONBALLEN OOK OPRAPEN!
MAAR HOE ZULLEN WE DE ONZE HERKENNEN?
ZE ZIJN IMMERS ANDERS GESTREEPT NET ALS VOOR HET KEGELSPEL.

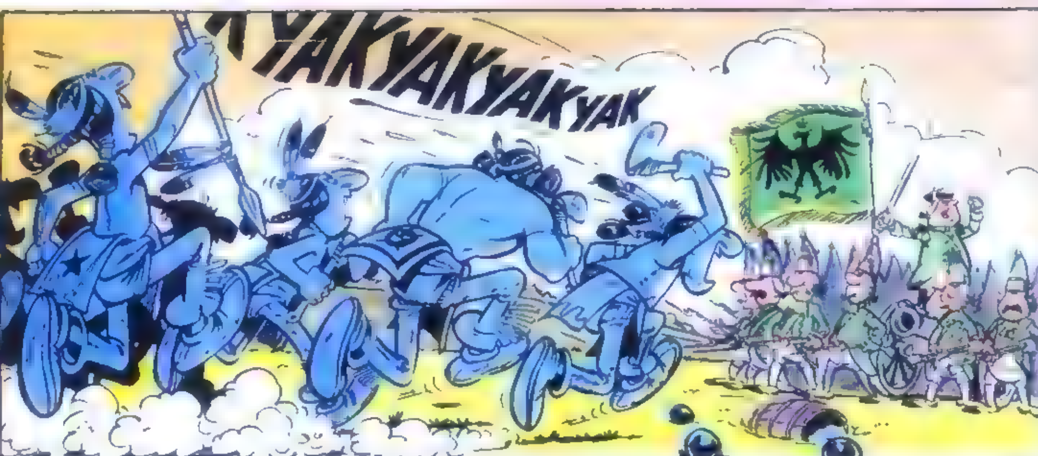

DE SJAVASJAVA'S HEBBEN NIETS MET DIE OORLOG TE MAKEN, VRIEND! WIJ GAAN TERUG NAAR HUIS.
NATUURLIJK!

WIJ AANVAARDEN DE WAPENSTILSTAND INDIEN JE ONZE VRIENDEN DE ROODHUIDEN, ONGEHINDERD LAAT VERTREKKEN!
NEEN! JULLIE ZIJN BELEGERD! WIJ LATEN NIEMAND BUITEN!

GROTE BISON KEERT MET Z'N STAM NAAR HUIS! GROTE BISON HEEFT GESPROKEN!

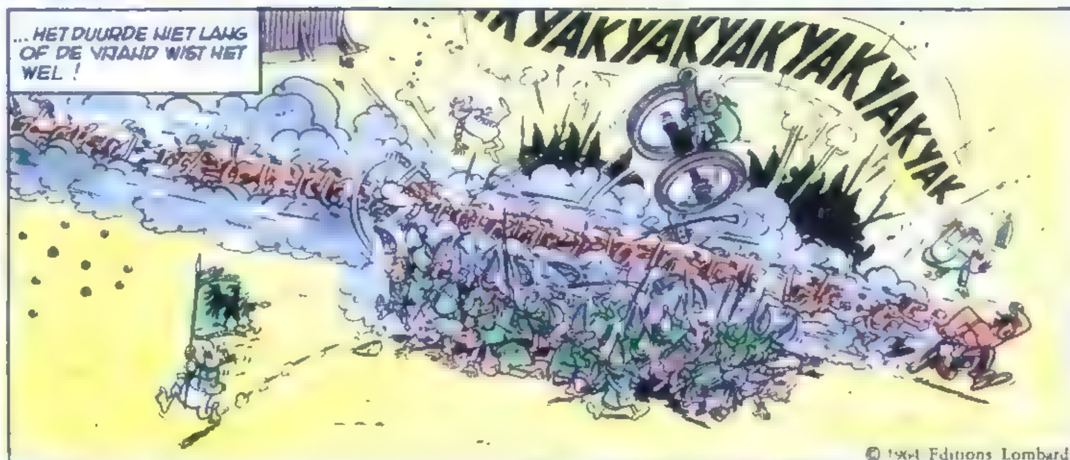

VERGEET HET NIET, SOLDATEN WIJ STRIJDEN VOOR DE KONING VAN PRUISEN!

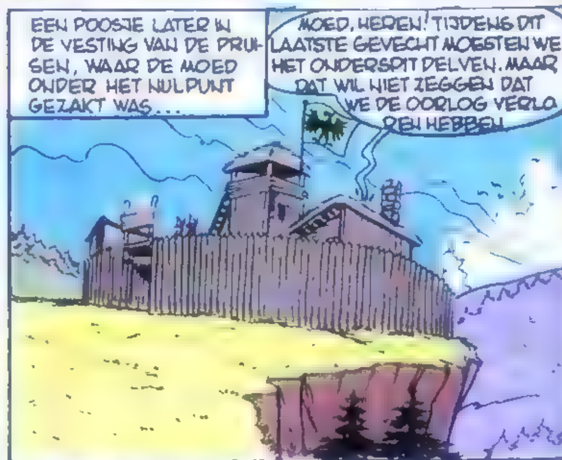

WORDT VERVOLGD

EEN AUTO IN HET

Een opwindend kort verhaal van Guy Forez, geïllustreerd door Jean Graton

ER is ooit 'ns een tijd geweest dat de inwoners van het Wild-Weststadje El Paso maar al te graag de klok een jaar of vijftig teruggezet hadden, al zou dat dan ook betekenen dat er weer hordes vijandelijke indianen over de uitgestrekte prairies joegen en in het stadje geen mens zijn leven zeker was, omdat toen de vuurwapens nog bijzonder los in de holsters zaten en er eigenlijk wel wat erg slordig mee omgesprongen werd. Maar het gevaar dat nu het stadje was binnengedrongen, stelde alles wat er in het verleden ook gebeurd mocht zijn, vèr in de schaduw. Op een veilige afstand stonden ze ernaar te kijken. Het was geel, knalgeel, en Beebe, de eigenaar ervan, beweerde dat het een auto was. Luid schreeuwend, omdat zelfs na herhaalde aanmoedigingen geen mens wat dichterbij was gekomen, gaf hij neerbuigend vriendelijk een opvallend deskundige uitleg.

„Dit," riep hij, „is het stuur! En dat is de rem!"

Van uit de verte kwam wat wantrouwig gemompel. Toen zette Pedro, de wapensmid, zijn brilletje op en brulde: „Dat ding daar, was is dat?!"

Nu werd Beebe een tikkeltje zenuwachtig. Goed, hij wist een boel van de wagen, maar toch ook weer niet alles.

„Eh... hm... dat?!" brulde hij terug, terwijl hij op de portierkrukken wees.

„Nee!!" schreeuwde de smid. „Daar vooraan, dat kromme stuk staal!"

„Eh... nou, kijk, je leert dat soort dingen kennen als je ze gebruikt, begrijp je," trachtte hij er zich uit te redden.

„Waarom gebruik je het ding niet? Dan weten wij het meteen ook!"

Het leek Beebe geen gek idee! Hij draaide aan de slinger en na een paar daverende knallen begon tot ieders, ook Beebes, verbazing en ontzetting de motor te pruttelen. Met een wanhoopssprong wist de niet meer zo trotse eigenaar van de Ford in de wagen te komen, die nog drie keer een knal gaf en toen recht op de winkel van Pedro afreed. De wapensmid liet van ellende zijn brilletje vallen. Hij en de anderen, die enkele seconden geleden nog voor zijn winkel hadden gestaan, konden echt wel iets meer vertrouwen in Beebe en zijn Ford hebben, die beide vlak voor de winkel naar links zwenkten, hoewel de bestuurder het roer naar rechts had gedraaid. De Ford draaide een drukke straat in en alles ging uitstekend. Niet één voorbijganger probeerde het voertuig ook maar een haarbreed in de weg te leggen. Zo kwam Beebe voorbij het huis van Max Garnett, de rijkste man uit de hele buurt en volgens de inwoners van El Paso een zonderling, omdat hij een enorme collectie schilderijen bezat: tientallen doeken van grote meesters, die een waarde van miljoenen moesten hebben.

„Ik denk er eenvoudig niet aan ze te verkopen, al gaf u mij er nog tien keer zoveel voor," zei Garnett, juist toen de Ford onder zijn venster voorbij raasde.

De man tot wie hij sprak, was een handelaar. Hij heette Cortez en stond niet al te gunstig bekend.

„Pardon, meneer Garnett, wat zei u?"

„Je kunt je eigen woorden niet eens verstaan met al dat lawaai! Ik zei dat ik mijn doeken niet verkoop."

Beebe kwam de hoofdstraat van het stadje uit en maakte nog zeven keer met grote snelheid hetzelfde rondje, om de eenvoudige, maar daarom niet minder pijnlijke reden dat hij z'n Ford niet meer tot bedaren kon krijgen. Zeven keer zoefde hij voorbij de woning van Carnett, die zeven keer zijn stem kon verheffen om boven het lawaai uit verstaanbaar te zijn.

„Ik verkoop mijn verzameling niet, meneer Cortez!"

„Jammer, heel erg jammer. Het museum van San Francisco zou maar al te graag uw doeken aan zijn muren zien."

„Ik..."

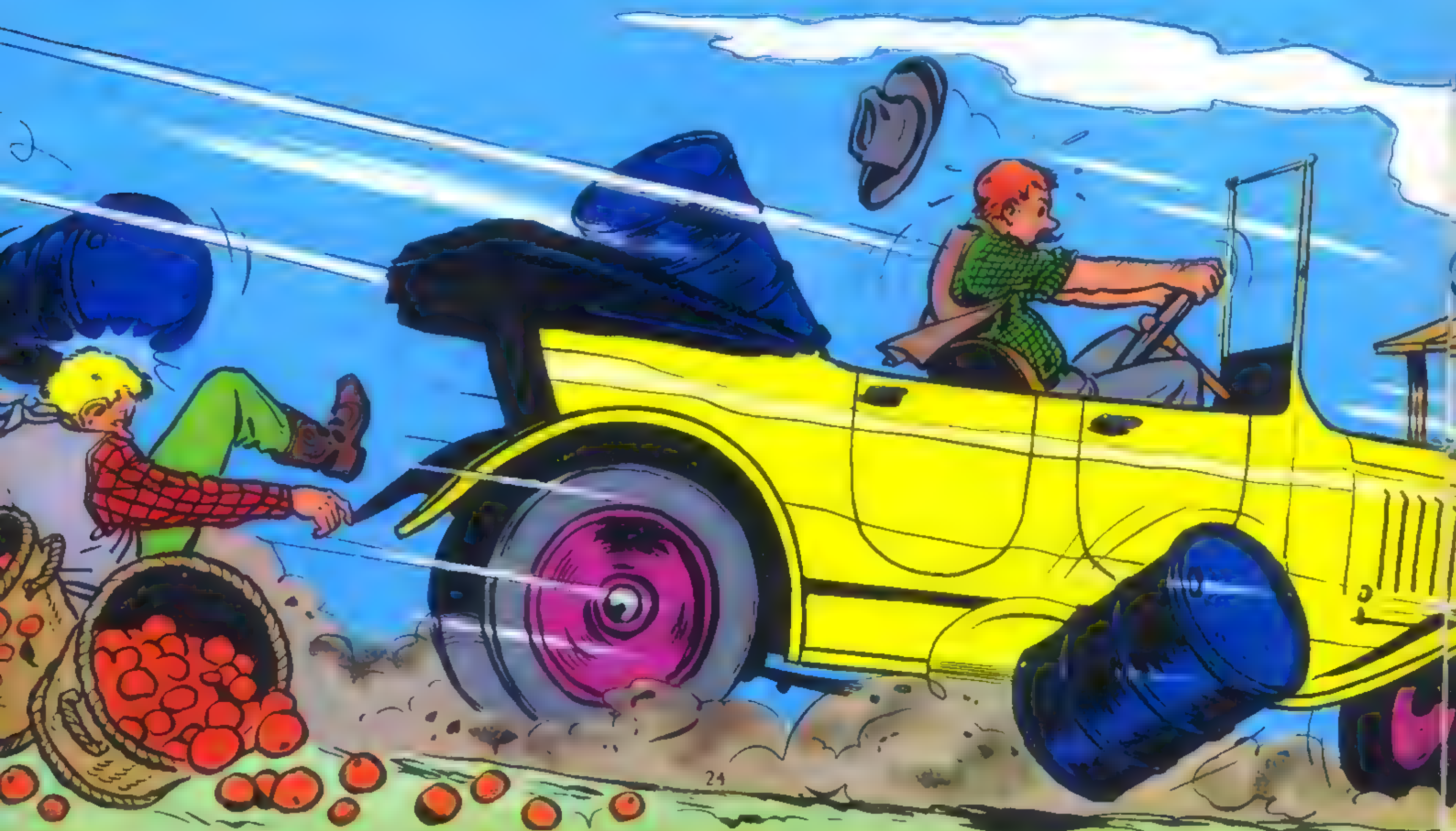
BOEM! BOEM! PANG! kwam de Ford ertussen.

Woedend sprong Garnett naar het venster en schreeuwde: „Hou op met die herrie!"

Beebe wierp hem een diepbedroefde blik toe, waarin duidelijk te lezen was dat hij er maar al te graag mee wilde ophouden... Hij wist alleen niet hoe. Op een gegeven moment scheen de Ford er echter ook genoeg van te krijgen en hij stopte abrupt. Beebe vloog met zijn hoofd tegen de voorruit en toen de sterretjes langzaam wegtrokken, zag hij dat de wagen net aan de rand van een stuk braagliggende grond was blijven staan. Hij krabde zich 'ns achter zijn oor en ging toen uitgebreid met zichzelf overleggen of hij het monster al dan niet weer op gang zou zien te krijgen.

Intussen was meneer Garnett nog steeds nee aan 't zeggen tegen de handelaar.

„Ik heb die doeken gekocht," zei hij,

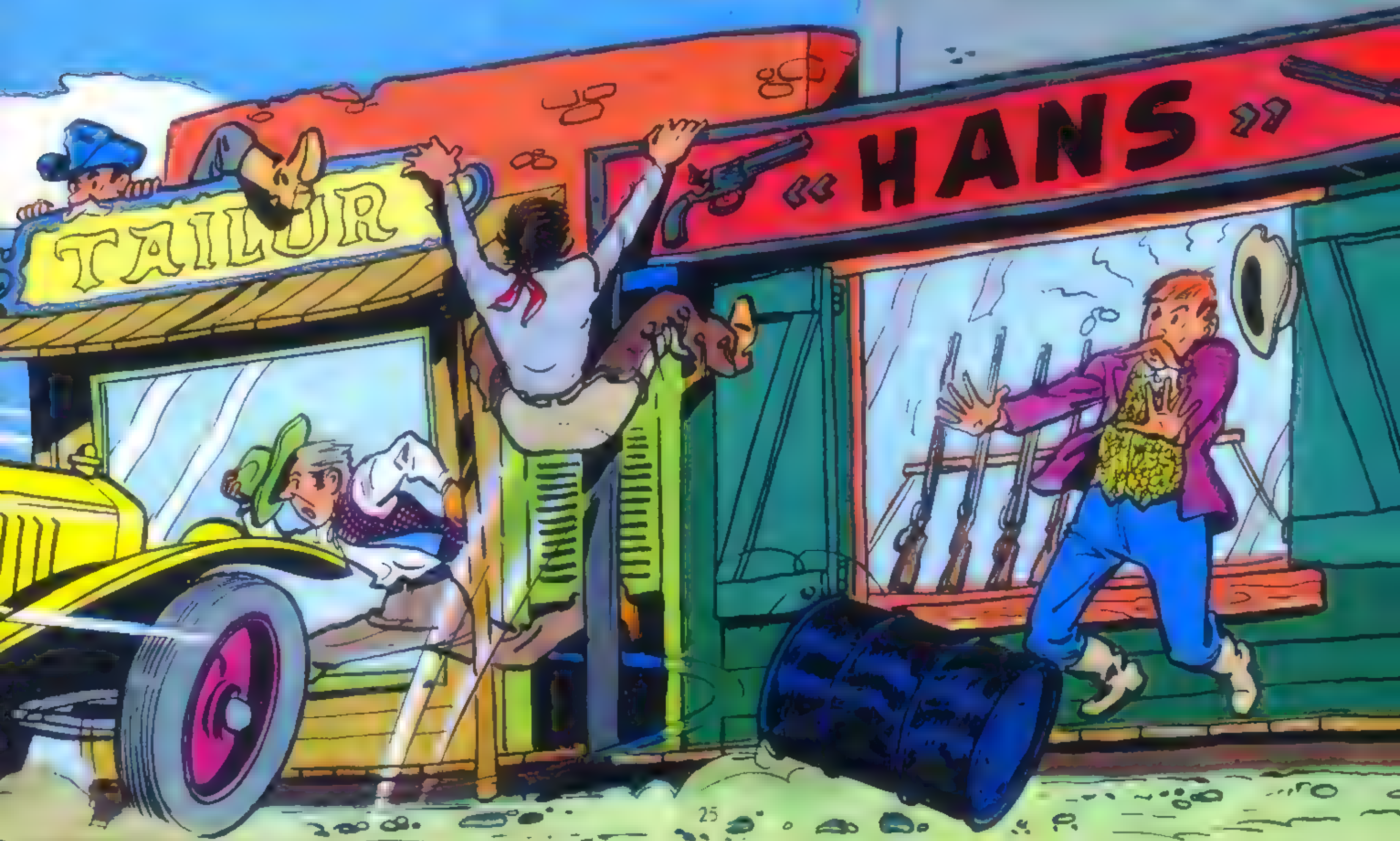

WILDE WESTEN!

„omdat ik ze mooi vond. Ik vind ze nog even mooi als toen, en er is dus geen enkele reden waarom ik ze nu opeens zou verkopen!"
„Denkt u er nog 'ns over na. Morgen kom ik terug."
„Ik ga voor acht dagen op reis en wacht alleen maar op uw vertrek om m'n koffers te pakken!"
Dit was vrij duidelijke taal. Cortez ging. Hij was zo in gedachten verzonken, dat hij de Ford en Beebe niet eens zag. Hij was dan ook niet in een heel beste stemming en stapte vlug door. Beebe, die inmiddels tot het besluit was gekomen tòch maar weer te proberen zijn wagen op gang te krijgen, keek hem na. Toen kroop hij weer in de motorkap en zuchtte. Stel je voor dat ik hem weer op gang krijg, dacht hij, hoe moet ik hem dan laten stoppen? De overwegingen van Cortez waren ook al niet opgewekt. „Garnett is een enorme sufferd dat-ie het bedrag niet heeft aangenomen wat ik hem voor z'n schilderijen geboden heb. Maar ik zàl ze hebben! Hier in de buurt moeten mijn twee medewerkers staan... als ze zich tenminste aan de afspraak gehouden hebben!"
Een eindje verderop hingen twee figuren lui tegen een schutting.
„Ah, jullie zijn er. Mooi. Die ouwe wil niets verkopen, dus zullen we het anders moeten aanleggen! Luister, Slim, en jij ook, Walsh..."
Het was intussen donker geworden. Beebe zat op een spatbord van zijn Ford somber naar het ingewikkelde mechanisme te kijken, dat er niet toe te brengen was enige medewerking te verlenen. Vanuit de verte hoorde hij stemmen...
„Hij vertrekt vandaag voor een reis van acht dagen. Jullie hebben dus de tijd."
„U kunt op ons rekenen, baas!"
Toen werd het stil. Beebe was moe en besloot de nacht in zijn wagen door te brengen.

Om tien uur 's avonds vertrok Garnett. Beebe sliep rustig in zijn Ford. Twee uur daarna drongen Slim en Walsh het huis van de verzamelaar binnen en haalden alle schilderijen van de wanden. Toen ze buiten kwamen, liet Slim een doek uit zijn handen glijden. Walsh schold hem uit voor sufferd. Beebe werd wakker, kwam half overeind en zag de twee voor het huis van Garnett staan. Hij had er weinig belangstelling voor, liet zich weer zakken en sliep door.
De dieven brachten de schilderijen naar een kamertje achter de winkel van Pedro.

De volgende ochtend slaagde Beebe erin zijn wagen weer op gang te krijgen. Hij was zo dolgelukkig, dat hij besloot een flinke tocht te gaan maken, liefst op wegen waar het niet al te druk zou zijn. Pas na twee dagen en heel wat meer avonturen kwam hij terug in het stadje. Toen hij opgewekt langs het station reed, kwam daar net een trein binnen. Tussen de reizigers die uitstapten, zag hij de kunstverzamelaar, die zo gauw klaar was gekomen met zijn zaken, dat hij veel eerder had kunnen terugkomen dan hij gedacht had. Nu was Beebe een vriendelijk mens en dus riep hij: „Hé, meneer Garnett! Ik heb wel een beetje veel lawaai gemaakt een paar dagen geleden, hè?"
„Lawaai?"
„Ja, met mijn auto!"
„O, was jij dat? Nou, daarover zullen we het maar niet meer hebben!"
„Zal ik u even thuisbrengen?"
„Eh... nee, dank je, ik loop liever," zei Garnett. „Dat lijkt me tòch veiliger."
Maar dáár kon Beebe het niet mee eens zijn. Hij noemde alle prachteigenschappen op die zijn Ford bezat drong er op aan dat hij het toch 'ns zou proberen, en vertelde hem meteen dat hij op een nacht twee mannen, beladen met pakken, uit zijn huis had zien komen.
„Wat?"
„Ja, meneer Garnett, ik heb het duidelijk gezien."
„Kruip in die wagen van je en rij zo hard je kunt naar mijn huis!"
Garnett sprong naast Beebe, die zijn Ford met een snelheid van meer dan veertig kilometer per uur door de straten joeg. En toen wilde Beebe een bocht naar links maken, dus draaide hij het stuur naar rechts, maar deze keer trapte de Ford er niet in. De wagen reed rechtdoor de winkel in van Pedro, strooide geweren en jachtmessen om zich heen en joeg de wapensmid de stuipen op het lijf. Slim en Walsh, die vanuit de herberg recht tegenover de winkel van de wapensmid het hele drama zagen gebeuren, renden naar buiten en sprongen op hun paarden. In El Paso zijn ze daarna nooit meer teruggezien...
De Ford had zich dwars door de wand geboord, die de winkel scheidde van het kamertje waar de schilderijen van Garnett nog netjes opgeslagen waren. De oude kunstverzamelaar zag ze en viel Beebe om zijn hals van vreugde. Toen ze allebei een beetje van de opwinding bekomen waren en Beebe zijn Ford netjes achteruit de straat opgereden had, zei hij, glunderend: „Zet ze maar allemaal in de wagen, dan rij ik ze wel even naar uw huis!"
En hij was niet eens kwaad toen Garnett zei: „Nou... ik draag ze liever zelf. Dat lijkt me toch veiliger."

WALT DISNEY'S

SPIN en MARTY

DE KLUIZENAAR VAN HET SPIEGELMEER

Spin en Marty vertellen hun vriend de Indiaan Charlie Gryze Wolf van de inbraak in hun huis aan het Spiegelmeer. Charlie vertelt hun op zyn beurt dat twee vreemdelingen hem van zyn eiland proberen te verjagen. Als de jongens de volgende ochtend op het eiland komen, is Charlie gearresteerd door de sheriff, omdat de gestolen vazen en kandelaars in zyn hut gevonden zyn. Wanneer Spin en Marty een verborgen drukpers op het eiland vinden, besluiten zy er die nacht te blyven.

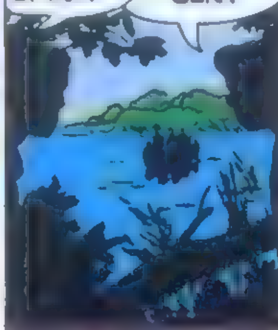

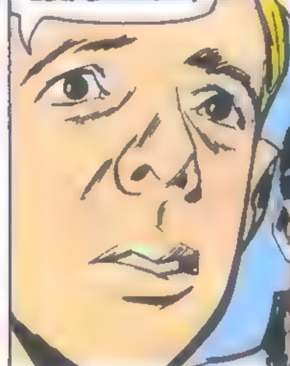

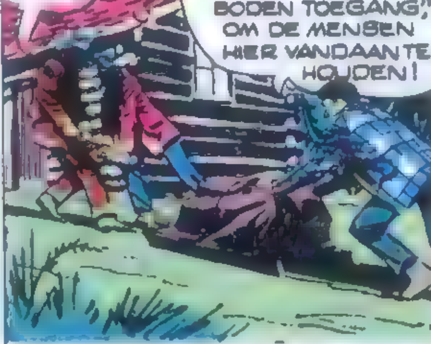

LATEN WE EENS AAN DE OEVER GAAN KIJKEN!
GOED IDEE! MISSCHIEN ZIEN WE PERKINS... OF DE SCHURKEN... OF ALLEBEI!

KIJK! EEN KANO MET DRIE MANNEN! ZE KOMEN HIER RECHT OP AF!
PERKINS EN DE SHERIFF ZIJN HET NIET! LATEN WE ONS VERBERGEN!

IK WAS STOMVERBAASD TOEN DIE KNAAP VAN MARKHAM OPEENS VOOR ME STOND!
WIJ OOK. WE DACHTEN DAT HET HUIS EEN VEILIGE PLAATS WAS, TOT WE DIT EILAND TE PAKKEN ZOUDEN HEBBEN!
HANDIG VAN JE, SAM, OM DE SHERIFF ERVAN TE OVERTUIGEN DAT HET DIE INDIAAN WAS!

SAM SHANK! IK HAD NOOIT GEDACHT DAT HIJ ONDER ÉÉN HOEDJE MET DIE SCHURKEN ZOU SPELEN!
HIJ HEEFT IEDEREEN VOOR DE GEK GEHOUDEN, ZELFS DE SHERIFF.

WE KUNNEN DE PERS BETER METEEN IN DE HUT VAN DE INDIAAN ZETTEN!
WE SPIJKEREN DE DEUR EN DE RAMEN DICHT! MORGEN ZAL IK BORDJES MAKEN: "PRIVÉ TERREIN, VERBODEN TOEGANG," OM DE MENSEN HIER VANDAAN TE HOUDEN!

STIL! IK HOORDE IETS IN HET KREUPELHOUT!
ER IS HIER NIEMAND. JE VERBEELDT HET JE, JEFF!
NEE, IK HOORDE HET OOK! LATEN WE GAAN KIJKEN!

WE VERRASSEN ZE AFZONDERLIJK, ZOALS AFGESPROKEN!
GOED! WE KUNNEN NU NIET MEER OP DE SHERIFF WACHTEN. ZE VINDEN ONS BESLIST!

VERSPREIDEN, MANNEN... EN KAM HET STRUIKGEWAS UIT! ALS HIER IEMAND IS, MOETEN WE HEM VINDEN!

BLIJF STAAN, JIJ! LAAT JE PISTOOL VALLEN EN HANDEN OMHOOG!

OP DATZELFDE OGENBLIK...
GEEN ENKELE BEWEGING! IK HEB MIJN VINGER AAN DE TREKKER! LAAT JE PISTOOL VALLEN EN LOOP VOOR ME UIT!

WAT NOU...??!!
BLIJF STAAN, SAM! LAAT JE PISTOOL VALLEN, EN DOE JE HANDEN OMHOOG!
DOE WAT HIJ ZEGT, SAM. ALS JE SCHIET, RAAK JE MIJ!

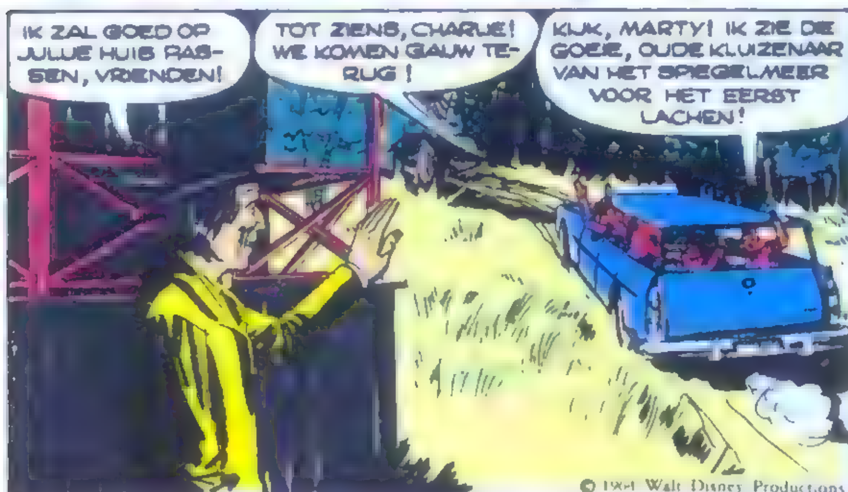

Zo is ook dit avontuur van Spin en Marty weer tot een goed einde gekomen. Volgende week begint in PEP een verhaal dat je nauwelijks zult kunnen geloven, maar toch zul je met spanning de belevenissen volgen van

DE SCHIPBREUKELINGEN!

DOE je ook aan ballet? Ja? En hoe vind je 't? Leuk hè? Ja, heel veel kinderen vinden het maar „flauw", dat gezwaai met je benen en dat getrippel met je tenen; maar die weten dan ook niet dat deze heel bijzondere dansvorm een kunstuiting is waarvan de perfectie maar door heel weinigen wordt bereikt en die, mits ze goed wordt uitgevoerd, een lust is voor het oog. Een zanger gebruikt zijn stem, een musicus zijn handen, maar een balletdanseres stelt haar hele lichaam in dienst van de muziek en is dat niet heerlijk?
Gelukkig is de belangstelling voor het ballet bij de jongelui steeds groeiende en voor danslustigen en talentvolle jonge danseresjes staan in ons land meerdere goede opleidingsinstituten

DANS, BALLERINA!

open, waarvan het Scapinoballet voor de jeugd het bekendst is. Dit ballet heeft volle zalen getrokken met „De kast van de oude Chinees", „Reinaard de Vos", „De prinses op de erwt" en „De drie paardjes".
Het ballet dateert, als opluistering van koninklijke feesten, van 1500; daarna werd het balletdansen voor velen een beroep. De Russische Keizerlijke Balletschool, wellicht de beroemdste, begon in 1735. Andere wereldberoemde gezelschappen zijn het Sadlers, Wells Ballet (Engeland), de Ballets de Paris en de Ballet Russe de Monte Carlo.
Ieder talentvol balletdanseresje droomt ervan ooit nog eens een ballerina te worden: de ballerina moet de aandacht van 't publiek uitsluitend door haar bewegingen vasthouden, zonder iets bepaalds uit te beelden. Dit houdt in dat zij niet alleen over een uitstekende techniek moet beschikken, maar bovendien lichamelijk volmaakt moet zijn. Om die techniek te krijgen zijn vele jaren van harde oefening nodig; daarom bereiken maar weinigen die benijdenswaardige plaats. Heb je talent, weet je van doorzetten? Misschien zien we je dan nog eens wervelen over het Nederlandse podium . . .

Bij de allerkleinsten is het meer spel dan dans, maar de liefde voor dit spel kan uitgroeien tot kunstenaarschap.

TECHNISCHE GEGEVENS REPUBLIC F-105F THUNDERCHIEF:

Afmetingen: spanwijdte 10,64 m, lengte 20 m, hoogte 6 m.
Gewichten: leeg 12.475 kg, vlieggewicht 21.953 kg.
Motortype: een Pratt and Whitney J75-P-19W straalmotor van 12.030 kg stuwkracht met nabranding.
Prestaties: max. snelheid op 11.600 m: Mach 2,25; plafond 15.850 m; vliegbereik zonder tanken in de lucht 3200 km.

DE TWEEPERSOONS THUNDERCHIEF

OP 11 juni jl. maakte een nieuw type Republic Thunderchief zijn eerste vlucht: de F-105F. Deze Thunderchief is uitgevoerd als tweezitter, voor twee vliegers achter elkaar. Het toestel is er vooral voor bedoeld om vliegers die later op de eenpersoons-Thunderchief komen, met het toestel vertrouwd te maken. Overigens kan de tweezitter dezelfde bewapening meevoeren als de eenzitter en dus ook als tactisch aanvalswapen worden gebruikt als het moet. De Thunderchief is geen jager voor de luchtverdediging, wat de Starfighter wel is, maar 'n tactische jachtbommenwerper zoals de Thunderstreak. Het is de eerste jachtbommenwerper ter wereld die Mach 2 haalt, tweemaal de snelheid van het geluid. Het Tactical Air Command in Amerika is met Thunderchiefs uitgerust. Ze zijn ook gestationeerd in Duitsland, in Japan en op Okinawa. Ook op 'n vliegbasis in Spanje kan men soms Amerikaanse Thunderchiefs aantreffen. Het 2240 km per uur snelle toestel is 'n machtig aanvalswapen, temeer daar het een atoombom kan meevoeren. Hij neemt een bomlading mee die groter is dan die van 'n viermotorig Vliegend Fort uit de tweede wereldoorlog: 6 ton. Evenals de Starfighter heeft de Thunderchief het zesloops 20 mm Vulcankanon, dat 6000 schoten per minuut afgeeft. De Thunderchief kan in de lucht worden getankt; de machines die in Duitsland gestationeerd zijn, vlogen dan ook op eigen kracht over de Oceaan, dank zij de mogelijkheid tot tanken in de lucht. Er zijn alles bij elkaar al meer dan 172.000 vlieguren door Thunderchiefs gemaakt. De nieuwe tweezitter wordt nu duchtig beproefd. Verwacht wordt dat elk squadron dat met Thunderchiefs is uitgerust, enkele tweezitters toegewezen zal krijgen. We zullen de nieuwe tweezitter dus straks ook in Duitsland kunnen zien, op Spangdahlem en Bitburg, waar de Amerikanen hun Thunderchiefs hebben staan.
Het voornaamste kenmerk van de Thunderchief is zijn uitgebreide elektronische apparatuur, waardoor hij in staat is onder alle weersomstandigheden te vliegen, bij dag en nacht. Natuurlijk komt er heel wat kijken vóór een vlieger met zo'n machtige Thunderchief weet om te gaan. Vandaar dat de tweezitter een welkom hulpmiddel zal zijn om de vliegers met dit gecompliceerde vliegtuig vertrouwd te maken.
Uiterlijk is de tweezitter haast niet van de eenzitter te onderscheiden. De romp is 0,79 meter langer geworden en het kielvlak werd dienovereenkomstig wat hoger. Het voornaamste kenmerk vormt natuurlijk de tweede cockpit!

Hugo Hooftman

OPLOSSING VAN PAG. 12
DE FOTO UIT NOORWEGEN

In december zijn bij ons de dagen kort, maar in Noorwegen nog veel korter! Rond drie uur 's middags gaat de zon er al onder. Op de foto kneep Nassiet zijn ogen dicht tegen het licht van de zon, maar het was al vijf uur! De foto kan dus onmogelijk in december genomen zijn....

KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

Na de diefstal van Kuifjes scheepsmodel van de Eenhoorn, vertelt kapitein Haddock hem de ware geschiedenis van dit schip, waarvan een van zijn voorvaderen, François ridder Hadoque, kapitein is

De ridder? Nou, toen hij bijkwam, was hij stevig aan de mast van zijn schip vastgebonden! Hij leed verschrikkelijk, dat kun je je wel voorstellen.

Ja, je zult toch een katrol op je hoofd krijgen!

Nee, van de dorst!

Die arme kerel. Wat moet hij geleden hebben.

Hij keek om zich heen. Het dek was al schoongeveegd en aan niets kon hij merken dat er een vreselijk gevecht geleverd was. De kapers liepen almaar heen en weer en sjouwden met van alles en nog wat. Daar begreep hij nou werkelijk niets van. Dat gebeurde toch nooit?

Wat is er aan de hand? In plaats van het schip te plunderen en de buit bij hen aan boord te brengen, doen ze het andersom!

Maar toen kwam er een man op hem toe! Hij droeg een scharlakenrode mantel versierd met een doodshoofd: de kaperkapitein! Zijn adem stonk naar alcohol.

Kijk mij aan! Rackham!

Mijn naam is Scharlaken

Aangenaam! Mijn naam is François, ridder Hadoque!

Zo, dus mijn naam doet je niet sidderen? Goed. Luister dan. Je hebt Diego van Navarra, mijn luitenant, gedood! En ook méér dan de helft van mijn mannen gedood of gewond! Je hebt bovendien mijn schip aan het zinken gebracht! Het is door je kanonskogels getroffen en werd bij het enteren de genadeslag toegebracht.

Want op dat ogenblik hebben je kanonniers nog een salvo afgeschoten. Het schip is nog niet helemaal gezonken. Nu versjouwen mijn mannen de buit die wij kort geleden bij een aanval op een Spaans schip veroverden, en brengen die bij jou aan boord.

En wat voor een buit!

Moet je deze diamanten eens zien!

KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

PEP - Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497.
Telefoon 020 - 73 13 61. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 33 00 21).
Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

